

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **O. V.**, zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2015, č. j. 1 A 14/2015 - 24,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Průběh dosavadního řízení

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“). Tímto rozsudkem městský soud zamítl žalobu směřující proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 1. 2015, č. j. CPR-20130-2/ČJ-2014-930310-V243, kterým žalovaná změnila rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 26. 10. 2014, č. j. KRPA-406815-20/ČJ-2014-000022, když uloženou dobu vyhoštění zkrátila z 1 roku na 6 měsíců. Ve zbytku žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila. Rozhodnutími správních orgánů tak bylo stěžovateli podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie byla stanovena na 6 měsíců. Počátek doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy stěžovatel

pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla stěžovateli stanovena doba k vycestování podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců na dobu 20 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí a podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo rozhodnuto, že se na stěžovatele nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná dovedla, že bylo prokázáno, že stěžovatel pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Žalovaná se přitom ztotožnila s názorem správního orgánu I. stupně, že stěžovatel nebyl oprávněn pobývat na území České republiky v období od 9. 6. 2014 do 20. 10. 2014. S ohledem na skutečnost, že stěžovateli byl vydán bez zákonného podkladu Ministerstvem vnitra tzv. pobytový (překlenovací) štítek s platností od 9. 6. 2014 do 15. 8. 2014, dospěla žalovaná k závěru, že počátek neoprávněného pobytu stěžovatele na území České republiky je třeba stanovit ode dne uplynutí platnosti tohoto pobytového (překlenovacího) štítku, tj. ode dne 16. 8. 2014. Od tohoto dne si stěžovatel dle žalované musel být vědom, že na území České republiky pobývá neoprávněně, přičemž na žádost podanou dne 17. 12. 2013 již § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nelze aplikovat. Fikci platnosti dosavadního dlouhodobého pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců lze dle žalované uplatnit jen na případy, kdy žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za jiným účelem je podána v době skutečné platnosti povolení k dlouhodobému pobytu uvedené v průkazu o povolení k pobytu.

Proti napadenému rozhodnutí žalované podal stěžovatel žalobu, kterou městský soud zamítl. Městský soud dovedl, že lhůtou podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se rozumí časový interval v rozmezí nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. Ze znění § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců pak dle městského soudu plyne, že dopadá na situace, kdy cizinec pobývá na území České republiky na základě víza či povolení k dlouhodobému pobytu nad 90 dnů, podá žádost o povolení k dlouhodobému pobytu ve lhůtě stanovené odstavcem prvním (tj. nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti stávajícího oprávnění) a před rozhodnutím o této žádosti uplyne doba platnosti víza či povolení k dlouhodobému pobytu. Městský soud uvedl, že v nyní projednávané věci je situace odlišná a § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na ni nedopadá, protože druhá stěžovatelem podaná žádost ze dne 17. 12. 2013 nespĺňuje podmínku vymezenou § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Je sice pravdou, že v dané době svědčila stěžovateli fikce pobytu, která jeho setrvání na území České republiky legalizovala až do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti, k němuž došlo dne 14. 5. 2014. Tento dílčí závěr však ničeho nemění na faktu, že stěžovatel nebyl v rozmezí od vypršení doby platnosti původního povolení k dlouhodobému pobytu do 14. 5. 2014 držitelem žádného povolení k dlouhodobému pobytu, od jehož doby platnosti by bylo možno odvozovat včasnost žádosti dle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a tato skutečnost vylučuje také možnost aplikace § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Městský soud zdůraznil, že pokud by přijal argumentaci stěžovatele, nebylo by možno vyloučit situace, kdy by docházelo k účelovému zneužívání dobrodíní § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců podáváním stále nových žádostí za účelem změny účelu povolení k dlouhodobému pobytu, čímž by si cizinci uměle prodlžovali oprávněnost svého pobytu na území ČR na libovolnou dobu. Podle městského soudu bylo v případě první stěžovatelovy žádosti postupováno v souladu s výše uvedeným ustanovením zákona o pobytu cizinců, neboť stěžovatel byl povinen opustit území České republiky až v okamžiku, kdy pominula fikce pobytu ve smyslu § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců založená žádostí ze dne 12. 11. 2012. Dne 9. 6. 2014 pak došlo k prodloužení stěžovatelova oprávněného pobytu, neboť mu byl vydán pobytový (překlenovací) štítek č. X platný do 15. 8. 2014, což žalovaná zohlednila. Pochybení při vydání pobytového (překlenovacího) štítku nebylo v řízení o správním vyhoštění kladeno k tíži stěžovatele a jeho pobyt byl za neoprávněný vyhodnocen až ode dne 16. 8. 2014 a nikoliv již od 15. 5. 2014. Žalovaná přitom v napadeném rozhodnutí dle městského soudu přezkoumatelným způsobem

pokračování

ozřejmí, za jakých podmínek považuje § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců za aplikovatelný a za jakých podmínek nikoliv.

II. Obsah kasační stížnosti

Rozsudek krajského soudu napadá stěžovatel z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

V kasační stížnosti stěžovatel zopakoval své žalobní námitky, že je práva neznalým cizincem, který ovšem vždy v rámci svého pobytu postupoval v souladu se zákonem a pokyny správních orgánů. Dne 9. 6. 2014 se dostavil na pracoviště odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra (dále jen „Ministerstvo“) a bylo mu vydáno tzv. překlenovací vízum (tzv. pobytový/překlenovací štítek), které dle názoru stěžovatele prokazuje jeho domněnku, že v tuto dobu pobýval na území České republiky oprávněně. Závěr žalované, že nejpozději dne 16. 8. 2014, kdy vypršela platnost zmíněného překlenovacího víza, si stěžovatel musel být vědom, že je na území České republiky neoprávněně, je tedy nepodložený. Stěžovatel k tomu dále namítl, že z aplikační praxe Ministerstva plyne, že žadatelům o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nebo žadatelům o změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu je překlenovací vízum (pobytový/překlenovací štítek) vydáváno pouze tehdy, pokud o to tyto cizinci požádají z důvodu vycestování, aby se mohli prokázat při hraniční kontrole. Stěžovatel je nadále přesvědčen, že napadené rozhodnutí žalované je nepřezkoumatelné a v rozporu s § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), neboť z jeho odůvodnění neplyne, na základě čeho žalovaná dovozuje, že žádost o změnu účelu pobytu neopravňovala stěžovatele k pobytu na území České republiky. Stěžovatel má za to, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je pouhým konstatováním názoru, které postrádá jakékoliv zdůvodnění a nevychází ani z textu zákona. Stěžovatel ze znění § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců dovozuje, že jestliže měl dne 17. 12. 2013 povolen dlouhodobý pobyt (vyplývající z fikce povoleného pobytu), je závěr žalované nesprávný a podání žádosti dne 17. 12. 2013 založilo další fikci pobytu dle uvedeného ustanovení plynoucí až do okamžiku rozhodnutí o této žádosti.

V rámci kasačních námitek dále stěžovatel namítal, že městský soud se s výše uvedenými žalobními body nevypořádal, resp. v postupu žalované neshledal pochybení a nekonstatoval nezákonnost napadeného rozhodnutí. Městský soud dle stěžovatele nepochopil žalobní námitku spočívající v tom, že dne 9. 6. 2014, kdy měl pobývat na území České republiky neoprávněně, byl stěžovateli vydán pobytový (překlenovací) štítek, který stvrzuje, že se stěžovatel nachází na území České republiky v souladu se zákonem, a to na základě tzv. fikce pobytu, neboť pobytový (překlenovací) štítek je vždy vydáván v souvislosti s probíhajícím správním řízením. Jestliže dne 9. 6. 2014 žádné jiné řízení, než řízení o žádosti o změnu účelu se stěžovatelem neprobíhalo, stěžovatel byl tímto způsobem prokazatelně ujištěn o tom, že jeho žádost mu fikci k pobytu založila. Stěžovatel nikterak nerozporuje, že dne 15. 8. 2014 mu platnost pobytového (překlenovacího) štítku uplynula, ale na druhou stranu si byl vědom skutečnosti, že jelikož v mezidobí se v jeho situaci neudály žádné změny (o jeho žádosti o změnu účelu pobytu nebylo rozhodnuto) vztahuje se na něj nadále fikce pobytu. Z tohoto důvodu ani nepovažoval za nezbytné se dostavovat na pracoviště Ministerstva k vystavení dalšího překlenovacího víza (vydání pobytového/překlenovacího štítku). V této souvislosti stěžovatel opětovně poukázal také na to, že pracovníci Ministerstva obecně (a v tomto případě tomu nebylo jinak) cizincům sdělují, že překlenovací vízum (pobytový/překlenovací štítek) je potřebné pouze pro případy, kdy by chtěl cizinec opustit schengenský prostor. Výše uvedené závěry jsou podle stěžovatele

podpořeny dále tím, že se sám a dobrovolně dostavil na pracoviště Ministerstva se žádostí o vystavení pobytového (překlenovacího) štítku, jelikož se zrovna chystal opustit území České republiky a vycestovat za rodinou do své domovské země, a byl nemile překvapen zásahem Policie ČR a následným vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění.

S ohledem na vše výše uvedené stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované ke kasační stížnosti

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že kasační stížností může být napadán jen způsob rozhodování městského soudu, který nehodlá komentovat a v rámci svého vyjádření zcela odkazuje na shromážděný spisový materiál.

IV. Obsah správního spisu

Z předloženého spisového materiálu vyplývá, že stěžovatel se dne 20. 10. 2014 dostavil na pracoviště Ministerstva, kde bylo shledáno, že nedisponuje platným oprávněním k pobytu. Bylo zjištěno, že stěžovatel podal dne 12. 11. 2012 žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání podle § 44a zákona o pobytu cizinců a řízení o této žádosti bylo usnesením Ministerstva vnitra ze dne 15. 4. 2014, č. j. OAM-72313-13/DP-2012, které právní moci nabylo dne 14. 5. 2014, zastaveno. Dne 17. 12. 2013 podal stěžovatel žádost o změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu na „zaměstnání“ (řízení vedeno pod č. j. OAM-6064/DP-2013) a řízení o této žádosti nebylo k datu vydání nyní napadeného rozhodnutí žalované pravomocně skončeno. Dne 9. 6. 2014 vydalo Ministerstvo stěžovateli tzv. pobytový (překlenovací) štítek č. X s platností do 15. 8. 2014. Dne 20. 10. 2014 bylo se stěžovatelem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území České republiky podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu vymezeném v § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost zdejší soud důvodnou neshledal.

Z obsahu kasační stížnosti plyne, že ji stěžovatel podal rovněž z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy pro nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud se proto nejdříve zabýval touto námitkou, neboť by bylo předčasné, aby se zabýval právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně

pokračování

nepřezkoumatelné, anebo založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud při posuzování přezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu [např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94 (N 34/3 SbNU 257) či nálezy Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 (N 85/8 SbNU 287)]; rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na nalus.usoud.cz], dle kterých jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy ČR), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je rovněž povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit.

Nejvyšší správní soud nepominul ani nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, v němž Ústavní soud vyslovil: „*Odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena.*“ Ostatně Ústavní soud také v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, konstatoval: „*Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly [...]. Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.*“

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se již dříve zabýval také Nejvyšší správní soud. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, v němž zdejší soud uvedl: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů [...], jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné.*“ V rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 58/2003 - 75, pak Nejvyšší správní soud konstatoval: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na důležitých nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.*“ Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, uvedl: „*Pokud z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsany skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“ V rozsudku ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, Nejvyšší správní soud judikoval: „*Rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost, pokud z něho jednoznačně nevyplývá, podle kterých ustanovení a podle jakých právních předpisů byla v kontextu podané správní žaloby posuzována zákonnost napadeného správního rozhodnutí.*“

Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech (uplatněných žalobních bodech), resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt odraz v odůvodnění soudního rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění tohoto rozhodnutí je možno dovodit,

z jakého skutkového stavu soud vyšel a jak o něm uvážil. Tyto náležitosti v projednávané věci rozsudek krajského soudu splňuje.

Z napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud posuzoval zákonnost napadeného rozhodnutí v mezích žalobních bodů uvedených stěžovatelem. Z napadeného rozsudku je rovněž zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Z rozsudku krajského soudu je rovněž patrné, proč ob stojí žalobou napadené rozhodnutí žalované, resp. proč má vyslovené právní závěry žalované krajský soud za správné a naopak, z jakých důvodů má žalobní námitky stěžovatele za liché, mylné a vyvrácené. Odůvodnění napadeného rozsudku tedy ob stojí z pohledu zákonnosti i ústavnosti.

Nejvyšší správní soud shledává jako nedůvodnou rovněž námitku stěžovatele, že z § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců plyne, že podá-li žadatel žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, v době, kdy již platí fikce pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, hledí se do doby pravomocného skončení řízení o této jeho další žádosti na jeho pobyt jako na pobyt dlouhodobý a zákon v tomto směru nestanoví další výjimky či omezení.

Podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců žádost o povolení k dlouhodobému pobytu je cizinec povinen podat nejdříve 90 a nejpozději 14 dnů před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. V případě, že podání žádosti ve lhůtě podle předchozí věty zabrání důvody na vůli cizince nezávislé, je cizinec oprávněn tuto žádost podat do 3 pracovních dnů po zániku těchto důvodů; vízum se do doby zániku tohoto oprávnění považuje za platné. Podle odst. 2 téhož ustanovení pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím žádosti o povolení dlouhodobého pobytu, ačkoliv žádost byla podána ve lhůtě podle odstavce 1, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti. Podle odst. 3 téhož ustanovení žádost o povolení k dlouhodobému pobytu podle § 42 odst. 4 je cizinec povinen podat v době platnosti povolení k dlouhodobému pobytu vydaného Ministerstvem zahraničních věcí nebo v době přechodného pobytu podle § 18 písm. a) nebo b) a ve lhůtě stanovené v odstavci 1. Na uvedené žádosti se obdobně vztahuje i ustanovení odstavce 2.

Ze znění § 47 odst. 1, 2 zákona o pobytu cizinců, jak byl výše citován, dle Nejvyššího správního soudu jednoznačně plyne, že tzv. fikce oprávněného pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se vztahuje výlučně na případy, kdy je podána žádost o povolení k dlouhodobému pobytu před uplynutím doby platnosti víza k pobytu nad 90 dnů. Tato fikce je tedy spojena jen s případy, kdy žadatel již byl pobyt na území České republiky povolen na základě víza k pobytu nad 90 dnů (srov. § 17b, § 30 a násl. zákona o pobytu cizinců) a ve stanovené době si žadatel požádá o povolení k dlouhodobému pobytu.

Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že fikce povoleného pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců nemůže nastat na základě podání další žádosti o povolení dlouhodobého pobytu (popř. změny jeho účelu) v případě, kdy cizinci (stěžovateli) již svědčí fikce pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Názor stěžovatele na tuto otázku je mylný, přijetí jeho argumentace by nejen v rozporu se smyslem a účelem tohoto ustanovení, ale i s jeho výslovným zněním, vedlo ke zcela absurdním důsledkům, kdy by na základě opakovaného a účelového podávání žádostí docházelo k nikdy nekončícímu „řetězení“ fikcí povoleného pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

pokračování

Stěžovatel dále namítá, že na území České republiky pobýval v důvěře ve správnost překlenovacího pobytového štítku vydaného Ministerstvem dne 9. 6. 2014.

Otázkou důvěry v rozhodovací činnost správních orgánů se opakovaně zabýval Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 9. 11. 2004, sp. zn. I. ÚS 163/02 (N 169/35 Sb.NU 289), uvedl: „Jedním ze základních atributů právního státu je důvěra jednotlivce v rozhodovací činnost orgánů státu, ať už jde o rozhodování orgánů moci zákonodárné, výkonné či soudní. Snaha o nastolení stavu, kdy jedinec může důvěřovat v akty státu a v jejich věcnou správnost, je základním předpokladem fungování materiálního právního státu. Ústavní soud k tomu již v minulosti judikoval, že podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy) je princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, ať už v individuálním případě plynou přímo z normativního právního aktu nebo z aktu aplikace práva. Princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního základního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci (srov. náleze ve věci sp. zn. IV. ÚS 150/01, Sbírka nálezů a usnesení Ústavního soudu, svazek 31, náleze č. 117, str. 57). Z ústavněprávních hledisek je proto stěžejí akceptovatelné, pokud státní orgán při výkonu veřejné moci, tj. v postavení vrchnostensky nadřazeného subjektu, autoritativně přezkoumá a osvědčí určité skutečnosti, čímž vyvolá v jednotlivci dobrou víru ve správnost těchto skutečností a v samotný akt státu, aby následně jedinec sankcionoval za to, že tyto skutečnosti mocensky aprobované státem v předchozím aktu jsou nesprávné a jednání jedince protizákonné. Takovým aktem totiž orgán státu narušuje princip důvěry jednotlivce v rozhodovací činnost státu a v akty státu. Takový postup je z ústavněprávních hledisek tím méně přijatelný, pokud takový závěr směřuje k tíži jedince v podobě nastoupené sankce za protiprávní stav. Nelze na jedné straně konstatovat protizákonnost jednání jedince, a na druhé straně zcela odhlížet od toho, že takovou nezákonnost autoritativně stvrdil stát svým rozhodnutím. Tento postup svědčí o libovůli rozhodujícího orgánu veřejné moci a dostává se tak za meze stanovené čl. 2 odst. 2 Listiny. Ustanovení čl. 2 odst. 2 Listiny totiž není toliko příkazem pro výkon státní moci v hranicích vymezených kompetencí, nýbrž dopadá i na způsob jejich výkonu. Je-li formou sankce stanovení pokuty, tedy poskytnutí finančního plnění z majetku jedince, dopustí se orgán veřejné moci takovým aktem zásahu do vlastnického práva garantovaného čl. 11 odst. 1 Listiny.“ Na těchto závěrech dále Ústavní soud setrval např. v nálezu ze dne 3. 12. 2007, sp. zn. I. ÚS 544/06 (všechna zde uvedená rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na adrese nalus.usoud.cz): „Ústavní soud ve svých předchozích rozhodnutích konstatoval, že důvěra jednotlivce v rozhodovací činnost orgánů státu, ať už jde o rozhodování orgánů moci zákonodárné, výkonné či soudní, je jedním ze základních atributů právního státu. Snaha o nastolení stavu, kdy jedinec může důvěřovat v akty státu a v jejich věcnou správnost, je základním předpokladem fungování materiálního právního státu. Jinak řečeno, podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy) je princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, ať už v individuálním případě plynou přímo z normativního právního aktu nebo z aktu aplikace práva. Princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního základního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci [srov. náleze sp. zn. IV. ÚS 150/01 ze dne 9. 10. 2003 (N 117/31 SbNU 57) nebo náleze sp. zn. I. ÚS 163/02 ze dne 9. 11. 2004 (N 169/35 SbNU289)].“ V nálezu ze dne 1. 3. 2010, sp. zn. IV. ÚS 298/09, pak Ústavní soud uvedl: „Důvěra v rozhodovací činnost orgánů státu je jedním ze základních atributů právního státu. Podstatou uplatňování veřejné moci v demokratickém právním státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy) je princip dobré víry ve správnost aktů veřejné moci. Z ústavněprávních hledisek je proto neakceptovatelné, pokud orgán veřejné moci při výkonu veřejné moci autoritativně přezkoumá a osvědčí určité skutečnosti, čímž vyvolá v jednotlivci dobrou víru ve správnost těchto skutečností a v samotný akt státu, a přesto následně konstatuje, že ani tak není možné dříve zjištěná pochybení odstranit, resp. předchozí protiprávní stav napravit.“

V projednávané věci není sporu o tom, že dne 9. 6. 2014 vydalo Ministerstvo stěžovateli pobytový (překlenovací) štítek č. X s platností do 15. 8. 2014. Případné nesprávné vydání tohoto pobytového (překlenovacího) štítku stěžovateli, jakkoli by se mohlo jednat o případné pochybení Ministerstva, ovšem nemůže založit stěžovateli, byť je v dobré víře, práva, která mu podle platné

právní úpravy nepřísluší. Případné nesprávné vydání pobytového (překlenovacího) štítku Ministerstvem tedy sice není způsobilé založit hmotněprávní domněnku pobytového oprávnění stěžovatele na území České republiky, avšak na druhé straně nelze stěžovateli klást k tíži pochybení Ministerstva, a pokud se jím v dobré víře řídil, nesmí být za své chování sankcionován.

Tzv. pobytový (překlenovací) štítek je osvědčením ve smyslu části čtvrté správního řádu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2010, č. j. 2 Ans 1/2009 - 71), tj. aktem, kterým se úředně osvědčují nebo potvrzují skutečnosti, které jsou v nich uvedeny, a má povahu veřejné listiny. Pobýval-li proto stěžovatel na území České republiky v době platnosti tohoto pobytového (překlenovacího) štítku, nelze k jeho tíži pobyt v této době považovat za neoprávněný.

S výše uvedenými závěry je rozhodnutí žalované a rozsudek krajského soudu zcela v souladu, žalovaná správně korigovala závěry správního orgánu I. stupně, když dovedla, že v době platnosti předmětného pobytového (překlenovacího) štítku, byť případně nezákonně vydaného, nelze pobyt stěžovatele na území České republiky považovat za neoprávněný (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2014, č. j. 5 As 81/2013 – 19).

Nejvyšší správní soud se tedy v této souvislosti rovněž shoduje se závěrem žalované a krajského soudu, že počátek neoprávněného pobytu stěžovatele na území České republiky je třeba stanovit ode dne uplynutí platnosti tohoto pobytového (překlenovacího) štítku, tj. ode dne 16. 8. 2014. Od tohoto dne si stěžovatel nepochybně musel být vědom, že na území České republiky pobývá neoprávněně, neboť uplynutím dne 15. 8. 2014 mu skončila platnost pobytového (překlenovacího) štítku. Ve vztahu k tomu, že je třeba mít za to, že v době platnosti pobytového (překlenovacího) štítku pobýval stěžovatel na území České republiky oprávněně, tedy nejsou námitky stěžovatele nijak v rozporu se závěry žalované a krajského soudu. Ve vztahu k ukončení tohoto oprávněného pobytu ovšem neobstojí námitka stěžovatele, že vydáním pobytového (překlenovacího) štítku měla být potvrzena jeho údajná domněnka, že v souladu s fikcí oprávněného pobytu dle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců na území České republiky pobývá oprávněně na základě žádosti o změnu účelu povolení k dlouhodobému pobytu podané dne 17. 12. 2013. Vědomost stěžovatele o neoprávněnosti jeho pobytu totiž nutně musela být dána již uplynutím doby platnosti pobytového (překlenovacího) štítku. Tuto vědomost lze přitom očekávat i od „*práva neznalého cizince*“, neboť je zcela logické, že uplynutím doby povoleného pobytu, se tento pobyt stává nepovoleným (neoprávněným). Pobytový (překlenovací) štítek byl vydán na zcela konkrétní období a po jeho uplynutí muselo být tedy stěžovateli zřejmé, že nadále pobývá na území České republiky neoprávněně.

K argumentaci stěžovatele je také vhodné pro úplnost poznamenat, že v rozsudku ze dne 17. 1. 2014, č. j. 5 As 81/2013 – 19, Nejvyšší správní soud skutečně dovozoval vědomost cizince o neoprávněnosti pobytu na území České republiky z data vydání výjezdního příkazu. Šlo ovšem o jinou skutkovou situaci než v nyní projednávané věci. Ve věci sp. zn. 5 As 81/2013, byl totiž tzv. pobytový (překlenovací) štítek po jeho vydání následně „zneplatněn“ a na základě tohoto „zneplatnění“ byl výjezdní příkaz vydán, k čemuž ovšem v nyní projednávané věci nedošlo.

Závěrem je třeba uvést, že stěžovatel důvody své kasační stížnosti podřadil také pod § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené zmatečnosti řízení před soudem spočívající v tom, že chyběly podmínky řízení, ve věci rozhodoval vyloučený soudce nebo byl soud nesprávně obsazen, popřípadě bylo rozhodnuto v neprospěch účastníka v důsledku trestného činu soudce. Podle obsahu kasační stížnosti ovšem žádný z uvedených důvodů stěžovatel nenamítá.

pokračování

Nelogické je pak podřazení důvodů kasační stížnosti stěžovatelem pod § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., podle kterého lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu nebo o zastavení řízení. Tímto způsobem ovšem v projednávané věci rozhodováno nebylo, o žalobě stěžovatele bylo městským soudem rozhodováno meritorně.

VI. Závěr

Ze všech shora vyložených důvodů soud uzavírá, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a úspěšné žalované náklady řízení nevznikly. Proto zdejší soud rozhodl, že se žalované náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. srpna 2015

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu